

der, adskillige Steder overdriver man ogsaa; men hvad jeg lægger Vægt paa nu, er dette, at man i 1869, 12 Aar efter at Næringsloven er bleven vedtagen, i Kjøbstæderne netop er lige saavidt som dengang: Man veed ikke, hvad man vil. Man føler Trykket og ønsker at udfries derfra; forsaavidt kan det siges, at man veed, hvad man vil, men hvad Midlerne dertil angaaer, da er Sagen paa ingen Maade Kjøbstæderne klar. I saa Henseende er det ogsaa betegnende, at man ikke har vidst Andet at gjøre end at henvende sig til Indenrigsministeren om at faae en Commission nedsat, som skal tage Sagen under Overvejelse, hvilket i mine Øine er eensbetydende med at bestemme, hvad der lader sig gjøre. — Dette er min Opfattelse af Sagen. Det ærede 2det Medlem fra 1ste Kreds (Krieger) omtalte Bestemmelsen i § 1 og var i saa Henseende af en anden Mening end jeg. Jeg skal ikke for Diebliffet gaae videre ind paa dette Spørgsmaal, men skal tillade mig til 2den Behandling at foreslaae, at denne Sætning udgaaer, og saa vil der jo være Anledning til at drøfte Spørgsmaalet nærmere.

N. Nasmussen: Jeg vil for mit Vedkommende udtale, at jeg finder det rigtigt, at dette Lovforslag er forelagt fra Regeringens Side. Hvad Lovforslaget for en væsentlig Deel gaaer ud paa, og hvorfor Mange ønske det vedtaget, er, at det giver Midler til at forebygge Smugtkøer paa Landet. Det har viist sig i en Række af Aar, at man stadigt trænger paa for at faae Bevilling til at handle med Brændevin, og det viser sig, at de forskjellige Autoriteter, som altid blive hørte, mere og mere komme til Erkjendelse af, at det er nødvendigt Tid efter anden at give Tilladelse til Brændeviinshandel paa Landet. Brændevin er efterhaanden bleven til en Nødvendighedsartikel i alle Huusholdninger hver Dag Aaret rundt. Nu vilde der jo ikke være noget mere Urimeligt end at troe, at man kunde modstaae en saadan

Strømning, der saa almindelig er tilstede, og det viser sig ogsaa i Virkeligheden at være aldeles umuligt; thi i de Egne, hvor der ikke gives Bevilling, og hvor der altsaa ikke findes lovlige Udsalg, der maa man gjøre, hvad man vil, saa drives der dog Brændeviinshandel. Vi have Erklæringer fra Næstbetjente, som jo have med denne Sag at gjøre; de kunne mulctere og mulctere, men det nytter Altsammen Intet; Udsalgene blive der alligevel, og naar nu Sogneraad og Amtsraad, men især disse sidste — thi saavidt jeg veed gaae Amtsraadene næsten aldrig imod Sogneraadet, naar dette anbefaler Ansøgningen, men anbefale ofte endogsaa en Ansøgning, som Sogneraadet har fraraadet — give deres Anbefaling paa Ansøgninger om at maatte drive Brændeviinshandel i saadanne Tilfælde, hvor Afstanden imellem de lovlige Udsalg bliver tilstrækkelig stor, saa viser det sig jo, at det ogsaa er disse kommunale Autoriteters Mening, at der paa det paagjældende Sted bør være et Udsalg. Der er en gammel Indvending, men den gjælder ikke længere, at man ikke bør have Udsalg paa Landet, fordi Befolkningen der ikke kan afholde sig fra at drikke Brændevin, naar der er Letlighed dertil. Denne Indvending er dog nu bleven saa gammeldags, at man ikke mere lægger nogensomhelst Vægt paa den. Jeg kunde ogsaa have stor Lyft til at yttre mig om Adskilligt af, hvad min ærede Collega for 9de Kreds (Brasch) udtalte; men paa Grund af vor høitærede Formands Opfordring skal jeg afholde mig derfra, men kun sige, at jeg nedlægger en bestemt Indsigelse, naar det ærede Medlem yttrede, at Kjøbstæderne til enhver Tid have viist, at de ville Friheden. Det nedlægger jeg en bestemt Indsigelse imod. Med Hensyn til Lovforslaget skal jeg dernæst bemærke, at 150 Rd. efter min Mening er for høi en Kjendelse for et saadant Næringsbeviis. Jeg troer, der er Mange, som ville trykke sig meget ved at erlægge denne Kjendelse; og jeg veed heller